

ХТЕО сам да испричам причу о месту о ком нико пре мене није приповедао. Постоји толико написаног о Њујорку, Сао Паолу, Јоханесбургу или Шангају, али зашто приповест о Великој Хочи не би била интересантна, макар зато што је другачија од оне о Менхетну, Лос Анђелесу или о Џорџу Клунију који тамо испија кафу ... Уосталом, и Велика Хоча је свет, као и Њујорк.

Овако у ексклузивном разговору за „Новости“ говори велики писац Петер Хандке, ког затичемо у селу Породин крај Свилајнца приликом посете пријатељу Златку Боцокићу. Управо је Боцокић, у издавачкој кући „Хвосно“ приредио и недавно објавио Хандкеову нову књигу „Кукавице из Велике Хоче“.

Велики европски интелектуалац и осведочени пријатељ нашег народа каже да је његово интересовање за Србију отпочело давно, занимањем за Југославију.

- И кроз пријатељство са Златком Боцокићем, тада Југословеном, с којим се већ три деценије одлично разумем. То што је он био југословенски оријентисан и није био никакав „велики Србин“, није противуречност, јер се може и тако бити добар Србин а жалити за великом земљом, као што је била Југославија. У великој земљи сваки национализам је једна врста игре и свако може да живи свој национализам, али у малој он представља крваву озбиљност.

*** У новој књизи политика није доминантна. Циљ вам је био - објективност?**

- Ја сам приповедач, описивач, а не политичар и идеолог. Писац који је идеолог, осуђен је на избацивање из света књиге. Ја сам једноставно хтео да испричам причу о једној енклави, о једном селу.

*** А исприповедали сте како сте ви доживели Косово и његове становнике.**

- Надам се да је у мојој приповести све добро извагано, јер нисам писао против било кога. Ту су описи странаца, војника КФОР-а, ЕУЛЕКСА или како се већ све зову. И они све виде врло добро, али не смеју то да кажу. И то је судбина Срба на Косову. Било би много интересантније да сви они који су дошли из Аустрије, Немачке, Италије, Француске... кажу шта су заиста доживели на Косову и шта је реалност, од писања страних новина које већ 20 година пишу глупости.

*** Како је книга настајала, какве су биле прве мисли?**

- То заправо и није права књига, већ нешто настало из захвалности. На једно лепо проведено време, тамо, на дружења, на време Ускрса, на награду „Хајнрих Хајне“, која ми је додељена у Великој Хочи...

*** Да ли сте пој чувене птице тако добро разумели да сте га ставили чак и у наслов књиге?**

- Да, разумео сам сву ту природу, шум дрвећа, пупољење, змије, траву, гробље, те људе који су понекад и непријатељски расположени и питају: „Шта ви, странци, тражите овде. Зашто нисте остали код куће, нисмо ми објекти за туристе!“ И то тамошње гостољубље понекад није разговетно, јер много је људи који су несрећни. Све сам то морао да опишем...

*** Поводом награде „Хајнрих Хајне“ изјавили сте на западу: „Ову награду не заслужујем ја, него Срби који живе опасани бодљикавом жицом и у гету под отвореним небом“.**

- Мислио сам да је Велика Хоча село као на Тибету, једно село под небеском капом. Наравно то је идеализовано. Али идеализовати се може када се интензивно доживи

стварност.

*** Стиче се утисак да сте у Великој Хочи све добро разумели - тишину, пој птица... А људе?**

- Верујем да их разумем. Било је момената када сам се осећао као код своје куће, а то је веома ретко. Када ујутро изађем у двориште домаћина код којег сам преноћио, када прођем кроз капију дворишта, и видим да пси трче около, људи шетају, истовремено тужни и насмејани, кад у црквеном дому пијем кафу ... осећао бих да ту припадам... Можда не да припадам, али никако се нисам осећао као странац...

*** Кажете да сви народи, нису исти, али, додајете, ни све демократије нису исте?**

- Лепо је да се народи још увек разликују. Нису ни све демократије исте. Има страшних демократија. Многе функционишу неправедно. А поједине велике демократије се данас показују као диктатуре и то је потпуно ново у свету. А све је почело са Југославијом - са хуманитарним убијањем, у име демократије! Са „колатералном штетом“

*** Народ вам узвраћа поштујући вас, да ли и наша држава? Јесте ли добили било какав уздар од стране српске државе за оно што сте учинили за Србију?**

- Добио сам довољно од људи... Када из Париза летим према Београду, прилазе ми старији људи, пружају руке и захваљују се за све што чиним. И - то је мени довољно.

*** Како ви видите прилике у вези са Косовом?**

- Косово ће остати увек српско! Дневна политика је дневна политика, али политика која следи је трајна. Дневна политика је такође корисна за људе, тај дневни хлеб и салата... Али ноћна политика, политика која се сања, неће никада нестати, ни пропасти.

ВИНО И РАКИЈА

- За ракију не знам али тамо праве врло добро вино. Српско вино из Велике Хоче могу само да препоручим, од Сакраментa, Калифорније и Мексика - до Ла Паза.

НОВАК - Не, не видим никакав национализам у Србији. Ни на телевизији, ни у књигама, ни у новинама ... А ту је и спорт, Новак Ђоковић ... и то је тако лепо, зар не?

МИТ - Не верујем да Срби имају мит, Срби у основи имају бол, имају историју, своју земљу, своје Косово на коме су њихове генерације одрастале... То није мит, то је историја, то је патња... нема то ништа са (митским) Косовом ...

(Владан Ракић, Вечерње новости)